

Sådan føles det...

- er en serie i Ugeavisen Esbjerg med ti sandfærdige beretninger. De omhandler alle personer med tilknytning til Esbjerg, der åbenhjertigt fortæller om de ting, vi andre drømmer om, er bange for eller blot filosoferer over, hvordan føles.

Fortalt til Rune Weiting
rwe@ugeavisen.dk • 76 41 32 87

Foto Tue Sørensen
ts@ugeavisen.dk • 76 11 42 19

Side 2:
Sådan føles det...
At være spastiker

Side 4:
Sådan føles det...
At åbne Orange Scene

Side 6:
Sådan føles det...
At spille VM i Mexico 86

Side 8:
Sådan føles det...
At blive voldtaget

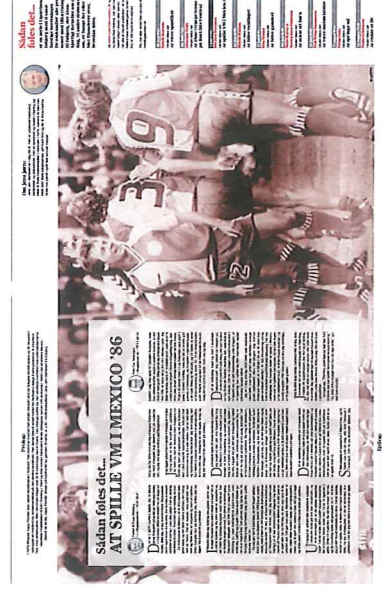
Side 10:
Sådan føles det...
At blive gammel

Side 12:
Sådan føles det...
At miste sit barn

Side 14:
Sådan føles det...
At være statsminister

Side 16:
Sådan føles det...
At springe ud

Side 18:
Sådan føles det...
At redde et liv

Prolog:

Henrik Hamann Nielsen er født i Skive for 27 år siden. Under fødslen vikler navlestrengen sig rundt om halsen, så Henrik ikke får nok ilt og ender med at blive hjerneskadet. Det resulterer blandt andet i en nedsat finmotorik, udtalebesvær og spastiske lammelser. Henrik er med andre ord det, man betegner en spastiker. Henrik kommer til Esbjerg fra Skive som 20-årig, fordi han vil prøve sig selv at uden at have familie lige rundt om hjørnet. Han har uddannet sig på handelsskole og senere til salgsassistent på lige vilkår som sine medstuderende. Han afsluttede sin uddannelse med et 12-tal.

Sådan føles det...

AT VÆRE SPASTIKER

Fortalt til Rune Weiting
rwe@ugeavisen.dk • 31 75 13 39

Nogle gange tænker jeg, ej hvor er det ærgeligt, at jeg ikke også sidder ligesom mine kammerater og har kone og hus eller et lidt større arbejde. Når jeg så vender det om og kigger på, at jeg er spastiker, men har et almindeligt arbejde og bor i en god lejlighed med en fin indkomst, så er jeg faktisk tilfreds.

Når jeg tager hjem efter en lang dag i Bilka, er jeg nok mere bombet end andre. Det er hårdt arbejde for enhver i Bilka, men det er klart, at sætter du én, der er i fin form til at løbe ti kilometer, så puster han lidt bagefter, mens ham der er i dårlig form, han puster endnu mere.

Det er allermost træls at være spastiker, når jeg er nødt til at få hjælp til ting. Når min mor er nødt til at ringe til lægen for mig, eller jeg er nødt til at have folk med til noget, fordi jeg ikke kan selv. Jeg føler det som en usynlig fodlænke. Jeg kan meget, men jeg bliver også bremset i ting, jeg gerne vil. Det er irriterende, at jeg er nødt til at have hjælp og se på, om jeg har ledsagertimer nok, hvis jeg lige har lyst til en tur i svømmehallen.

Jeg synes ikke, min hverdag bærer meget præg af at være spastiker, for den går med arbejde og at flade ud bagefter. Jeg har også alle de andre opgaver som rengøring, madlavning og vasketøj, for jeg vil ikke have hjælp til det også. Min mor mener nogle gange, der er noget rengøring, som godt kunne være lidt bedre, men jeg kan jo ikke kravle op på køkkenskabe og sådan noget. I hvert fald ikke uden problemer.

Min største udfordring er min udtale. Det er den, der gør, at jeg ikke bare lige kan gå ud og tage et andet arbejde. Jeg kunne godt have tænkt mig at blive ejendomsrådgiver, og det ville også være okay med mine bevægelser, men den verbale udtale driller mig. Både i privatlivet og i arbejdslivet. Jeg tænker nogle gange, at jeg hellere ville have haft lidt dårligere ben og så ikke have så meget udtalebesvær. Det ville være rart, hvis jeg kunne tage kontakt til folk på gaden og snakke eksempelvis. Og hvis jeg

Foto Tue Sørensen
ts@ugeavisen.dk • 76 11 42 19

gik en anelse dårligere, kunne flere folk måske også nemmere se, at jeg er spastiker. Mange tror bare, at jeg er beruset.

Jeg har et familiemedlem, der bor i USA, og hun siger, at derovre gemmer man nærmest personer som mig væk. Så tænker jeg, at jeg da trods alt bor i det rigtige land.

Som barn gik jeg i en almindelig klasse i folkeskolen i den lille by, hvor mine forældre boede. Den eneste forskel på mine klassekammerater og jeg var, at jeg havde en computer, mens mine kammerater sad med papir og blyant. Dét, jeg kunne med en blyant, det lignede noget, som en treårig ville lave. Det gør det for øvrigt også i dag.

I 9. klasse vælger jeg at tage på Onsilid Idrætsskole for at udfordre mig selv. Det er en almindelig idrætsskole, der tager otte handicappede elever ind om året. Det er på samme vilkår som alle de andre, jeg kommer ind, men de tager selvfølgelig særlige hensyn til os otte med handicaps. Det er en rigtig god periode i mit liv.

Jeg misunder mest folk uden handicaps, at de kan gøre det, som de gerne vil uden at være hæmmet af et eller andet. Det er jo nemmere at løbe op at score på en fodboldbane, når du ikke har dårlige ben. Det gælder også i privatlivet. Jeg føler, at mit handicap spænder lidt ben for at møde en sød pige.

Hvis jeg sammenligner mig selv med en bil, så lækker jeg nok lidt olie. Jeg føler i hvert fald, at mange piger gerne vil have det nyeste, der ikke har nogle skavanker. Det lyder fordomsfuldt, men det oplever jeg altså, og det er hårdt. Det kan godt være, jeg er handicapet, men jeg er jo normal på alle mulige andre måder, så det er da sommetider svært som en ung mand. Jeg har aldrig haft problemer med at få venner, det er simpelthen det sidste stykke vej op mod målet, der driller mig. Der er jeg aldrig rigtig kommet til. Omvendt har jeg måske heller ikke gjort en kæmpe indsats

for at finde en kæreste. Jeg tror, at jeg ligesom mange andre unge har valgt at tænke karriere og økonomi i de her år, og så må vi se, hvad der kommer. Jeg er ikke afvisende overfor at få børn på et tidspunkt, men det er heller ikke en kæmpe drøm for mig.

Mine venner og venner kalder mig morfar, fordi jeg render rundt med en mobil, der ikke ligesom er den nyeste. Jeg har én gang trykket forkert i forhold til en mandlig kollega og en veninde, når jeg skal ringe op. Så jeg tør slet ikke tænke på, hvad der sker, hvis jeg får en iPhone.

Jeg tænker ikke på, hvorfor det lige er mig, der er spastiker. Men politisk tænker jeg nogle gange, hvorfor fanden de ødelægger livet mere for os, end det er i forvejen. Der bliver skåret mere og mere på vores område, og man skal efterhånden kæmpe for de mindste ting. Og når man ser på, hvad samfundet ellers putter penge i, så bliver jeg gal over, at man vælger at svinge sparekniven over institutioner og sådan noget, hvor folk knap nok kommer ud mere. Hvis jeg ikke selv havde været god til at komme ud over stepperne, så ville jeg nok tænke mere over, hvorfor det lige skulle ramme mig.

Jeg er ikke ensom, men der er da nogle gange, hvor jeg kommer hjem om aftenen og tænker, ej det ville være dejligt, hvis der var én. Andre gange er jeg så også glad for, at jeg efter en ti timers vagt i Bilka, hvor jeg har været oppe klokken 5 for at nå bussen, kan komme hjem og gøre, som det passer mig. Det er ikke sådan, jeg ønsker at leve for altid, men lige nu fungerer det fint for mig.

Om aftenen bruger jeg mest tid på at slappe af og se lidt tv. Jeg kan godt lide at se Hammerslag. Kender du Typen, Hus til Halsen og sådan nogle hyggelige programmer. Det er vist i øvrigt også derfor, at de kalder mig morfar.

Epilog:

Henrik har i mange år kæmpet for handicappedes vilkår. Blandt andet gik han til spastikerforeningen for at få juridisk hjælp, da Esbjerg Kommune for nogle år siden fratog ham ikke blot hans ledsagertimer, mens også hans opsparede ledsagertimer, som han skulle bruge på en allerede betalt ferie. Henrik vandt sagen, hvilket har haft betydning for andre spastikere. I dag er Henrik blandt andet udvalgt som en af spastikerforeningens officielle repræsentanter.

Om Henrik:

Henrik Hamann Nielsen er 27 år og bor alene i sin lejlighed i Esbjerg Centrum. Han har tre mindre søskende, som alle er født uden handicaps. Når hans ledsagertimer rækker til det, kan han godt lide at tage i svømmehal med varmtvandsbassiner, så hans muskler kan slappe af. Henrik arbejder fuldtid i Bilka i Esbjerg som salgsassistent og er dermed blandt de kun ti procent af alle spastikere i Danmark, der er i ordinært arbejde.

Sådan føles det...
 er en serie i Ugeavisen Esbjerg med ti sandfærdige beretninger. De omhandler alle personer med tilknytning til Esbjerg, der åbent og hjertigt fortæller om de om, er bange for eller blot filosoferer over, hvordan føles.

På www.ugeavisenesbjerg.dk kan du læse hver historie, når den har været bragt i avisen eller samlet, når alle er blevet publiceret. Vil du hellere have fortællingerne fortalt på lyd, er det også en mulighed.

Ris, ros eller andet kan sendes til rwe@ugeavisen.dk

19. juni 2018

Henrik Hamann:

Sådan føles det...

At være spastiker

26. juni 2018

Sebastian Wolff:

Sådan føles det...

At åbne Orange Scene på Roskilde Festival

3. juli 2018

Jens Jørn Bertelsen:

Sådan føles det...

At spille VM i Mexico 86

10. juli 2018

Simone Madsen:

Sådan føles det...

At blive voldtaget

17. juli 2018

Erna Nyland:

Sådan føles det...

At blive gammel

24. juli 2018

Mette Mejrup &

Morten Basse Pedersen:

Sådan føles det...

At miste sit barn

31. juli 2018

Poul Nyrup Rasmussen:

Sådan føles det...

At være statsminister

7. august 2018

Tobias Kleis:

Sådan føles det...

At springe ud

14. august 2018

Hanne Kristensen:

Sådan føles det...

At redde et liv

Prolog:

Kellermensch bliver dannet i 2006, og i januar 2009 udsender gruppen sit debutalbum, der får flotte anmeldelser og giver bandet mulighed for at optræde på både SPOT Festival og Roskilde Festival i såvel 2009 som 2010. I februar 2012 ringer Kellermensch' manager til forsanger Sebastian Wolff. I telefonen fortæller han, at det esbjergensiske rockband er blevet valgt til at åbne Roskilde Festivals Orange Scene.

Det er den største og mest legendariske scene i Danmark, som det er ganske få forudt at spille på. Og endnu færre at åbne.

Sådan føles det... AT ÅBNE ORANGE SCENE PÅ ROSKILDE FESTIVAL

Fortalt til **Rune Weiting**
rwe@ugeavisen.dk • 76 41 32 87

Det er en voldsom besked at få, at man skal åbne Orange. For et band som Kellermensch er det det ypperste, og jeg er med det samme klar over, at uanset hvad der sker, så er koncerten en milepæl for vores band.

Vi mødes tidligt om morgenen og pakker udstyr, og så kører vi afsted i forskellige biler. Vi har spillet på Roskilde festival to gange før, men på mindre scener, så det er sgu specielt at blive guidet hen til den samme scene, som Bruce Springsteen spiller på.

De bands, der får Orange eller 'åbneren', skal stort set lave interviews hele dagen, og det er virkelig hektisk. Mit følelsesregister kan næsten ikke rumme mere end bare at skulle spille, så det er hårdt, at jeg skal lave alt det ved siden af. Jeg har samtidig mange forventninger til koncerten, som jeg prøver at tone ned, for det er svært at bruge dem til noget produktivt.

Det er en særlig form for spænding, da vi går og sætter op. Det er ikke som sådan nervøsitet, men det er alligevel følelsen af at træde et helt nyt sted hen. Vi føler os lidt som garagerotter, der kommer op fra rendesten på den helt store scene, og vi er spændte på, om vi hører til her. Jeg frygter, at den kæmpe scene og de professionelle scene-folk vil bedøve os lidt, så det ikke bliver en ordentlig Kellermensch koncert. At der ikke er det kaos, som vi plejer at være på kanten af. Det er selvfølgelig en balancegang, for koncerten skal også gennemføres uden, at folk tænker, at det går udover lyden, men det er vigtigt for mig, at sanges udtryk, når teksten eksempelvis er frustreret, også ses i vores udtryk.

Jeg oplever det ofte som en kamp på scenen. Jeg forestiller mig, det er lidt som en bokser, der står med en følelse af at slå på en modstander, der er væsentligt større end ham. Det kræver meget energi, men man får ikke altid det resultat, man håber. Så begynder man at slå endnu hårdere og bruge endnu større armbevægelser, man kæmper med alt mod det bæst, som sådan en stor scene er. Det er først bagefter, man kan gøre op, om den kamp er gået udover det kunstneriske udtryk.

Det er vildt, da vi træder ud. Jeg får et sus i kroppen, og adrenalinen pumper rundt. Jeg får en fornemmelse af at blacke ud, jeg tænker ikke, men er helt fokuseret på at gå ud på scenen. Jeg føler, at jeg hele dagen har gået og ventet på en dom, og nu står vi der. Det er angstprovokerende. Det er voldsomme omgivelser, og der er måske 35.000 mennesker. Samtidig er det lyst, det er udenfor, det er intenst. Jeg har altid været dårlig til at stoppe op og tage ting ind, men det er helt umuligt her. Jeg er ekstremt fokuseret, og det er ikke som sådan rart at stå der.

Der er måske 200 meter ned til de bagerste publikummer, og der er masser af folk, som ikke normalt hører Kellermensch. Der er også en del, som sidder ned. Vi har ikke spillet specielt længe, men jeg tænker instinktivt, at der må ske noget, så jeg griber ud efter en guitar, som jeg smadrer totalt. Publikum er sådan lidt, hvad fanden sker der her, og jeg tænker fint, nu har vi jer, nu kan vi spille for jer. Det er en indre følelse, jeg har af, at vi skal kunne kigge os selv i spejlet bagefter og sige, at vi ruskede i dem. Jeg er nødt til at reagere, det er næsten dyrsk. Jeg er som et truet dyr, der kæmper for livet. For et band som Kellermensch er Roskilde en stor modstander, og jeg lader publikum se, at jeg har en kamp deroppe.

Koncerten går godt, og publikum er fint med, men jeg tænker, er det dét? Jeg vil have mere til at skrive hjem om, husker jeg at tænke, da jeg hopper ned fra scenen og begynder at løbe ned mod publikum. Pludselig går det op for mig, at jeg ikke kan komme op igen. Scenen er så høj, at jeg ikke kan nå kanten, og så står jeg der og tænker, at det her har jeg slet ikke tænkt igennem. Der er heldigvis en kammerat, som er med som scenemand, der er løbet under scenen og åbner en dør, mens han råber, at jeg skal komme med den vej. Jeg husker, hvordan vi løber nedenunder Orange Scene, mens bandet spiller ovenover. Det er en meget speciel oplevelse. Jeg når at komme op på scenen, gribe mikrofonen og synge videre. Det hele er voldsomt intenst nu. Jeg griber et par guitarter mere og giver dem en omgang. Den ene

Foto **Tue Sørensen**
ts@ugeavisen.dk • 76 11 42 19

rammer bagscenen og bliver til pindebrænde. Jeg er nærmest i trance og har en følelse af, at der er nogen, som holder et forstørrelsesglas op, mens solen brænder ned på mig, og jeg må hele tiden ud af det brændende spot og i sikkerhed.

At stå på Orange har ikke som sådan været en drengedrøm for mig, men det kommer alligevel snigende, når ens identitet er at være musiker. Jeg føler på alle måder, vi er det rigtige sted, da vi står der. Det er nok lidt ligesom opkaldet fra landstræneren, hvis man spiller fodbold.

Da vi går af scenen, er det med en høj grad af letelse. Der har været så meget på spil, og jeg husker, at vi er glade for, at det blev en lidt kaotisk koncert, for det måtte ikke blive atypisk for Kellermensch. Vi måtte cementere, hvad vi står for, og det føler jeg, at vi får gjort. Jeg er tilfreds med, at jeg genkender, at det var øvelokalebandet fra Fynsgården i Esbjerg, der gik på scenen og fyrede den af.

Da vi står sammen bagefter, kommer Jan, vores guitarist, hen og spørger, hvad jeg havde gang i med hans guitar. Jeg husker det stadig som om, at det er min sorte guitar, jeg har smadret på bagscenen under koncerten. Det viser sig så at være Jans helt nye guitar.

Det er en lidt mærkelig følelse i den efterfølgende tid. Det er ligesom, når man får en god nyhed eller har haft held med at score den dame, man har kæmpet for. Den der ting med at ens tanker hele tiden driver hen på det, selvom man står og snakker om noget helt andet. Sådan er det særligt i døgnene efter, hvor vi nyder andre koncerter og drikker lidt øl. Men også i flere uger bagefter. Det dominerer, som det har gjort i fire måneder forud, men nu er alt det angstprovokerende og bekymringerne bare forsvundet.

I dag er det et rigtig fedt minde. Det blev den milepæl, der forsikrer mig om, at vi kan lave godt arbejde. Den sikkerhed brugte vi også på pladen Goliath, selvom vi havde problemer med både pladeselskab og sangskrivning. Vi kunne tænke tilbage på Orange og sige til hinanden, at vi kan sgu godt.

Epilog:

I 2014 annoncerede Kellermensch, at de arbejdede på nyt materiale. Sebastian Wolff blev efterfølgende ramt af skriveblokkade, og først i januar 2017 udsendte bandet albummet Goliath, der hostede store roser i medierne, heriblandt årets album i Gaffa. Samme år gav gruppen atter koncert på Roskilde Festival, denne gang på Arena, der er Danmarks største indendørs scene med plads til 18.000 mennesker. I 2018 er Kellermensch blandt andet annonceret på plakaten til festivalerne NorthSide, Copenhell og Made in Esbjerg.

Om Sebastian:

Sebastian Wolff er 37 år, arbejder som faglærer og bor med sin kone og tre børn på et nedlagt landbrug i Bryndumdam. Kellermensch tog deres navn med inspiration fra Fjodor Dostøjevskijs roman Kældermennesket, og foruden Kellermensch har Sebastian spillet i bandet The King & I.

Sådan føles det...

er en serie i Ugeavisen Esbjerg med ti sandfærdige beretninger. De omhandler alle personer med tilknytning til Esbjerg, der åbent og hjertigt fortæller om de ting, vi andre drømmer om, er bange for eller blot filosoferer over, hvordan føles.

På www.ugeavisen-esbjerg.dk kan du læse hver historie, når den har været bragt i avisen eller samlet, når alle er blevet publiceret. Vii du hellere have fortællingerne fortalt på lyd, er det også en mulighed.

Ris, ros eller andet kan sendes til rwe@ugeavisen.dk

19. juni 2018

Henrik Hamann:

Sådan føles det...

At være spastiker

26. juni 2018

Sebastian Wolff:

Sådan føles det...

At åbne Orange Scene på Roskilde Festival

3. juli 2018

Jens Jørn Bertelsen:

Sådan føles det...

At spille VM i Mexico 86

10. juli 2018

Simone Madsen:

Sådan føles det...

At blive voldtaget

17. juli 2018

Erna Nyland:

Sådan føles det...

At blive gammel

24. juli 2018

Mette Mejrup &

Morten Basse Pedersen:

Sådan føles det...

At miste sit barn

31. juli 2018

Poul Nyrup Rasmussen:

Sådan føles det...

At være statsminister

7. august 2018

Tobias Kleis:

Sådan føles det...

At springe ud

14. august 2018

Hanne Kristensen:

Sådan føles det...

At redde et liv

Prolog:

I 1979 tiltræder Sepp Piontek som dansk landstræner i fodbold. Han kommer med en helt anden disciplin end de tidligere landstrænere og får langsomt opbygget en holdånd og vindermentalitet på det danske landshold. Han fjerner blandt andet holdet fra Vedbæks deljige træningsrammer til Idrættens Hus, hvor eksempelvis Allan Simonsen klager over at få betonskyde ved at træne. Den strenge justits og den ændrede mentalitet hos udlandsstjerneerne resulterer i kvalifikation til EM i Frankrig i 1984 og ikke mindre Danmarks første deltagelse ved en VM-slutrunde i 1986 i det eksotiske Mexico.

Blandt de første, Sepp Piontek skriver på holdkortet op gennem 80'erne, er JJB - midtbanespilleren Jens Jørn Bertelsen fra Esbjerg.

Sådan føles det...

AT SPILLE VM I MEXICO '86

Fortalt til Rune Weiting
rwe@ugeavisen.dk • 76 41 32 87

Det er i 2800 meters højde, da vi første gang kommer på græs på træningslejren i Colombia. Efter en enkelt tur på langs ad banen, føler jeg, at jeg skal besvime. Målmændene er også totalt forvirrede, for bolden kommer dobbelt så hurtigt, som den plejer. Det er virkelig ekstreme forhold. Tynd luft og en ulidelig varme.

Da vi kommer til Mexico, er vi 800 meter længere nede, og det føles bedre, selvom det stadig væk er barsk. Der er mange, som allerede har tabt sig flere kilo, er udpointe og ramt af sygdom. Hver morgen har sin historie om, hvem der nu ligger brak med et maveonde.

Mexico føler jeg virkelig den glæde, det er, når mange tusinde danskere rejser så langt for at støtte holdet og én selv. Alle er spændte og ser frem til åbningskampen mod Skotland. Der er virkelig noget på spil, for det er jo første gang, Danmark deltager ved VM. Der er meget hype omkring os, men heldigvis er Ajax-trioen med Arnesen, Lerby og Jesper Olsen samt Elkjær gode til at tage fokus. Det passer mig rigtig fint. Så kan jeg stille gå og forberede mig på den måde, som jeg helst vil.

Da jeg går ud til kampen, er det noget særligt, fordi det er nationens første VM-kamp nogensinde, men ellers er det faktisk en fodboldkamp som alle andre. Vi ved, at vi kan blive udfordret af Skotlands høje bolde, men jeg fornemmer hurtigt, at vi har kontrol over tingene. Jeg løber rundt på banen med en følelse af, at det bare er at spille den op til Preben, så skal han nok få én prikket ind. Det gør han også. Herefter kører vi den mere eller mindre hjem på cruisecontrol, mens jeg bruger det meste af min tid på at ligge og rode med Gordon Strachan inde på midten.

Uruguay er måske det stærkeste sydamerikanske hold på det her tidspunkt, og vi er indstillet på, at de spiller sindssygt hårdt. Der er heller ikke spillet mange minutter, før Arnesen bliver savet ned. Så er vi ligesom i gang. Efter 19 minutter får de en mand vist ud, og da Laudrup laver sin genialitet til 3-1, så føler jeg, at det braser sammen for dem. Det er ulidelig varmt at spille, men vi kører den rundt mellem dem, og jeg fornemmer, at de er ekstremt frustrerede. Det får jeg desværre at mærke på egen

krop, da Da Silva i en ufarlig situation fuldstrænger vildt stemples mig direkte ind på underbenet, og jeg må udgå med en ledbåndsskade.

Jeg ligger på en bære under tribunen et stykke tid og hører, at vi får scoret igen, publikum er med os, der er kontrol over kampen. Så bliver jeg kørt på sygehuset, og da jeg kommer ind i den danske landsholdstrøje, stimler folk sammen om mig fra alle steder. Det er helt vildt og fuldstændig surrealistisk. Jeg tror aldrig, der har været så mange mennesker i et røntgenlokalet som den dag. Heldigvis er der ingen brud, og jeg når tilbage til de andre på stadion.

Da vi kører hjem til vores hacienda, oplever jeg noget af det, der står klarest for mig fra Mexico. I stort set alle vinduer har folk forsøgt at lade os og vores bedrift. Jeg sidder i bussen, kigger ud på det her scenarie og bliver faktisk rørt over, hvordan mexicanerne har taget os til sig på grund af en gang fodbold. Det er en fantastisk oplevelse. En ting er resultatet, 6-1 over Uruguay, men vores offensive spil giver virkelig genlyd i resten af verden. Vi bliver kaldt nordens brasilianere, og fra det her tidspunkt tror mange, også jeg, på, at det kan bære rigtig langt. Da vi kommer tilbage, får vi lov at komme ind og møde pigerne og spise med dem på det hotel, som de bor på i Mexico. Der er mange historier om, hvordan folk kommer lynhurtigt op på værelserne for at få lidt alenetid med lille-mor. Men der har vi altså også været samlet med landsholdet i næsten syv uger.

Det er underligt at sidde på tribunen mod Vestryskland, men skal jeg spille mere under slurrunden, er det det eneste rigtige. Sepp vil for alt i verden så sine landsmænd, og vi ender med at banke dem 2-0, selvom vi måske har en større chance for at gå videre fra otterdedelsfinalen, hvis vi sparer lidt på kræfterne. Det er nok lidt naivt af os, men vores stil er jo at spille frisk til.

Stemningen er fantastisk i Mexico nu, og vi hører om alle de ting, der sker hjemme i Danmark. Det er en euforisk følelse. Jeg

Foto Tue Sørensen
ts@ugeavisen.dk • 76 11 42 19

melder mig klar igen til Spanien-kampen, men kan allerede efter nogle minutter mærke, at det ikke er helt godt. Men det er en ottendedelsfinale ved VM, så man vil jo for alt i verden spille. Jeg føler egentlig også, at vi spiller godt, men så er vi uheldige med Jesper Olsens tilbagelægning, ligesom den skide Butragueño spiller sit livs kamp. Vi går til pause med 1-1 og kommer også godt i gang i anden halvleg, men da de så scorer, går gassen af ballonen, og vi mister organisationen. Alle fiser frem og vil score, og så bliver vi ramt af kontraktiven og taber 5-1. Vi er efterhånden godt brugte på grund af de klimatiske forhold, men det er dybt at falde. Som nat og dag.

Det er uendelig tomt og trist i omklædningsrummet. Jeg sidder og tænker på, at det er synd for alle dem, der har bakket os op. Vi får en kold øl, snakker lidt, men folk er sgu knuste. Der er så meget vindermentalitet i truppen nu, at det fuldstændig overskygger, at vi egentlig har spillet en flot slutrunde under ekstremt barske vilkår.

Jeg er i dag utrolig stolt over min landholdskarriere, som har givet mig ufatteligt mange gode oplevelser. Men det ærgrer mig fortsat kolossalt meget, at vi både i 84 og 86 ikke kan gøre arbejdet færdigt. Vi har formentlig aldrig haft et stærkere landshold end dengang. Der var selvfølgelig tre kampe mere at vinde i Mexico, men når vi spillede på toppen, så var der ingen af de resterende hold, vi ikke kunne matche. Og havde vi spillet VM i Europa, så tror jeg vitterligt, at vi havde taget guld.

Jeg kniber mig stadig i armen over, at jeg, som kommer ud af en fiskerfamilie fra Hjørring, nåede 69 landskampe. Jeg var også heldig, for der var ikke så mange andre, der ville have min rolle. Jeg spillede lige så mange kampe som Elkjær, men han forstår ikke, at jeg står for ham i annalerne.

Så siger jeg: "Preben, prøv lige og hør her. Det er fordi, jeg har spillet flere gode kampe end dig." "Ja, men hvor mange mål har du lige lavet," griner han så altid.

Epilog:

Jens Jørn Bertelsen spillede sin sidste landskamp som 35-årig i Cardiff mod Wales (0-1) i 1987. Det var først som 30-årig, at Jens Jørn, bedre kendt som Sjønne, valgte at blive professionel i udlandet. Da han vendte hjem fra udlandet i 1987, blev han spillende manager i Esbjerg. I alt spillede han 362 kampe og lavede 42 mål for EfB. I 1976 var han med til at vinde pokalfinalen (2-1 over Holbæk) og blev kåret til finalens pokalfighter. I 1979 var han med til at vinde DM med Esbjerg.

Om Jens Jørn:

Jens Jørn Bertelsen er i dag 66 år. Han er uddannet købmand, restauratør og assurandør. Han er opvokset og bosat i Hjerding og kåret til Årets Fodboldspiller i Danmark i 1979. Samme år blev han kåret som årets esbjergenser, gift med Anni og far til Anne-Katrine. Siden har parret også fået sønnen Kasper.

Sådan føles det...

er en serie i Ugeavisen Esbjerg med ti sandfærdige beretninger. De omhandler alle personer med tilknytning til Esbjerg, der åbent og hjertigt fortæller om de ting, vi andre drømmer om, er bange for eller blot filosoferer over, hvordan føles.

På www.ugeavisen-esbjerg.dk kan du læse hver historie, når den har været bragt i avisen eller samlet, når alle er blevet publiceret. Vi du hellere have fortællingerne fortalt på lyd, er det også en mulighed.

Ris, ros eller andet kan sendes til rwe@ugeavisen.dk

19. juni 2018

Henrik Hamann:

Sådan føles det...

At være spastiker

26. juni 2018

Sebastian Wolff:

Sådan føles det...

At åbne Orange Scene på Roskilde Festival

3. juli 2018

Jens Jørn Bertelsen:

Sådan føles det...

At spille VM i Mexico 86

10. juli 2018

Simone Madsen:

Sådan føles det...

At blive voldtaget

17. juli 2018

Erna Nyland:

Sådan føles det...

At blive gammel

24. juli 2018

Mette Mejrup &

Morten Basse Pedersen:

Sådan føles det...

At miste sit barn

31. juli 2018

Poul Nyrup Rasmussen:

Sådan føles det...

At være statsminister

7. august 2018

Tobias Kleis:

Sådan føles det...

At springe ud

14. august 2018

Hanne Kristensen:

Sådan føles det...

At redde et liv

SCANPIX

Prolog:

Simone Madsen møder som 18-årig en fyr via en datingside på internettet, som hun begynder at se. Han er en ganske normal fyr med leverpostejfarvet hår og et almindeligt udseende, og de har det både sjovt og hyggeligt sammen. Der er intet i Simone, der fortæller, at hendes nye fyr kan være en potentiel trussel for hende.

Sådan føles det... AT BLIVE VOLDTAGET

Fortalt til **Rune Weitting**
rwe@ugeavisen.dk • 76 41 32 87

Jeg har været i skole hele fredagen og ser virkelig frem til weekenden, da jeg blandt andet skal til fest om aftenen med den fyr, som jeg har set lidt til gennem et stykke tid. Jeg drikker et glas vin, imens jeg gør mig klar. Lægger makeup, mascara og eyeliner, retter mine bryn og tager lidt blush på. Jeg sætter mit hår op i en hestehale og ifører mig en sort, lidt stram kjole. Lidt efter henter han mig, og vi går sammen den korte vej over til hans kammerat, der holder festen.

I lejligheden på 2. sal sidder to piger i en sofa og drikker, mens der står tre fyre og snakker i køkkenet. Lejligheden er lille og tilrøget, og da jeg ikke kan lide øl, får jeg blandet en drink af en af drengene. Jeg kender ingen af de andre, og de virker heller ikke specielt imødekommende. Allerede efter en lille time får jeg det virkelig dårligt, og jeg beder min fyr om at følge mig hjem. Han hygger sig, men indvilger, da han godt kan se, at jeg har brug for støtte. Da vi kommer ud i kulden, føles mine ben som vingummibamser og falder næsten væk under mig. Jeg bor i en etværelses stuelejlighed ved Skovkanten i Esbjerg, og min seng står lige om hjørnet fra hoveddøren, hvor jeg lægger mig med det samme, da vi er kommet ind. Jeg er meget omåttet, så han begynder at tage mit tøj af, og jeg tænker bare, at det er sødt af ham at hjælpe mig. Han sætter mig op og lyner min kjole ned og knapper min bh op, hvorefter han skubber mig ned igen, så han kan få kjolen og mine nylonstrømper af. Til sidst tager han mine trusser af, selvom jeg siger, at jeg ikke vil have det. Jeg er helt svimmel og tung i kroppen, så jeg krøller mig sammen i fosterstilling for at sove, imens det snurrer rundt i mit hoved.

Han sætter sig imellem mine ben og begynder at pille omkring mit underliv. Jeg beder ham om at stoppe og lade mig være, men han fortsætter. Han tager så sine bukser af, og jeg prøver at skubbe ham væk, men han er for stærk. Jeg råber, at han skal stoppe, men han smiler bare og spytter i sin håndflade, hvorefter han tager hånden ned i mit underliv for at gøre mig våd. Jeg kæmper imod, men føler mig samtidig helt lammet. Han

holder mine arme fast, lægger sig så oven på mig og trænger ind i mig. Jeg husker, at det ikke gør ondt, men er derimod en knusende følelse. Han er voldsom og tung. Pludselig tager han med begge hænder fat om min hals og trykker til. Jeg bliver kvalt. Både fysisk og mentalt. Jeg kigger kort op på ham og ser, at han smiler, mens sveden drypper fra ham. Jeg føler mig fuldkommen magtesløs og tænker, at det er dét, mit liv ender her.

Jeg bliver voldsomt efter vejret, da han endelig giver slip og trækker sig ud af mig. Han vælter udmatter om på siden, mens en følelse af afsky strømmer ind over mig. Jeg løber ud på toilettet, hvor jeg kaster op, mens jeg ryster over hele kroppen. Jeg har normalt meget let til tårer, men der kommer intet. Jeg står bare på mit badeværelse og har det som om, at jeg råber under vand.

Jeg føler mig helt ekstremt beskidt. Både indeni og udenpå. Jeg går i bad i håb om, at jeg kan vaske noget af væmmelsen væk, men det sidder fast som tjære. Jeg står under det rindende vand indtil, at min hud er helt opløst, men det hjælper ikke. Jeg føler mig stadig lige så beskidt og ulækker, for jeg lod ham vel gøre det? Jeg lod ham jo udnytte mig, jeg gik jo selv med til den fest og bad ham om at følge mig hjem. Jeg er selv ude om alt det her, det er vel min egen skyld, begynder mine tanker at sige. Selvhadet bruser simpelthen op i mig, og derfor melder jeg det heller ikke til politiet. Det hele er så uoverskueligt for mig på det tidspunkt, og fordi jeg føler så meget skyld, kan jeg slet ikke se, at jeg vil kunne løfte bevisbyrden.

Efter voldtægten går jeg i flere år i bad tre gange dagligt. I lang tid efter føler jeg også, når jeg går ude i offentligheden, at jeg er nøgen, men dækket i mudder og med mit hoved hængende i min ene hånd. Der er ikke længere nogen forbindelse imellem mit hoved og min krop. Jeg har en følelse af, at andre mennesker kan se, hvor beskidt jeg er. Afsky er en konstant ledsager for mig. Følelsen af hele tiden at være beskidt, også i underlivet, betyder, at jeg får herpes, hvilket er ganske normalt for voldtægts ofre, har jeg fundet ud af. Det er sim-

Foto **Tue Sørensen**
ts@ugeavisen.dk • 76 11 42 19

pelthen psykosomatisk. Jeg er sengeliggende i en uge, da jeg får herpes-udbruddet. Min læge siger ved undersøgelsen, at han aldrig har set så store indvendige sår før.

Jeg vil ikke sige, at jeg bliver følelseskold efter voldtægten, men jeg bliver følelseløslammet. Jeg overlever, men jeg lever ikke mere, selvom jeg blot er 18 år. Jeg føler mig total værdiløs, og det resulterer også i, at jeg stikker af i arbejde og lige gyldige affærer. I dag er jeg angst i forhold til andre mennesker i store sociale sammenhænge, men selvfølgelig også for at blive voldtaget igen. Hvis jeg går alene ude om aftenen, så har jeg altid en nøgle mellem fingrene. Jeg har også købt sådan en fastelavnsskølle til at stå bag min dør.

Min bedste veninde blev gift for nogle år siden, men jeg har altid følt, at det var urealistisk for mig. At møde én, der elsker mig, for den jeg er. Der er nogle ting, som jeg ikke føler, at jeg fortjener, fordi jeg er så lav, at jeg er blevet voldttaget. Jeg har også følt en høj grad af uretfærdighed, for hvad har jeg gjort for at fortjene det? Har jeg virkelig været så dårligt et menneske? Man leder jo efter en eller anden form for forklaring på, hvorfor det skulle ske for én. .

I mange år efter min voldtægt har jeg følt mig uværdig til kærlighed. Jeg har ikke følt, at jeg er værd at elske. Problemet for mig har været, at ligegyldig hvor sød og skøn en fyr er, så har jeg været bange for, hvad han kunne finde på, og der er der selvfølgelig noget, som er blevet ødelagt i mig. Mit lave selvværd i forhold til relationer er i det hele taget en kæmpe hæmsko, da jeg ofte har en idé om, at jeg er mindre værd. Det kræver rigtig meget at få relationer til at fungere igen, og selv om det nu er 10 år siden, synes jeg stadig, at ensomheden er overvældende.

Sex og kærlighed har været meget opdelt for mig i årene efter overgrebet, og før jeg mødte min nuværende kæreste, har jeg haft svært ved at give mig hen og kombinere de to ting. Jeg har aldrig vidst, hvordan man elskede med en mand. Jeg er nu blevet så tryk med min kæreste, at jeg synes, jeg føler ægte kærlighed.

Epilog:

Simone har efter voldtægten søgt hjælp flere forskellige steder. Det er alt fra kinesologi, tankefeltterapi, psykoterapi, psykoterapi og psykologer. Der findes desuden et center for seksuelt misbrugte, som er specialiseret indenfor voldtægt og incest, som Simone har haft kontakt til. Simone fortæller, at det ofte handler om at finde den helt rette behandler, som i hendes tilfælde var en zoneterapeut, der greb hende, da hun gik ned med en belastningsreaktion i december og måtte sygemelde sig efter at have gået alene med sine tanker og problemer i for mange år. Vigtigheden i at elske sig selv og finde indre ro gør desuden, at det bliver nemmere at mærke, hvad der er rigtig og forkert, siger Simone, der også peger på, at en forstående og rummende omgangskreds gør en forskel i forhold til at bearbejde traumerne. Simone har valgt at stå frem med sin historie i håb om, at andre piger, som har oplevet noget lignende, ikke vil føle sig helt så alene. Hun håber ligeledes, at flere vil få en forståelse for, hvor ødelæggende et overgreb kan være. Simone kan kontaktes gennem rwe@ugeavisen.dk

Om Simone:

Simone Madsen er 28 år. Hun er uddannet ernæringsassistent og har arbejdet som kok, men er pt. sygemeldt. Hun er opvokset i Endrup, men bor alene i Esbjerg, hvor hun flyttede til som 17-årig. Hun er for nylig blevet kæreste med en mand, der er bosat i København, og hun ser for første gang optimistisk på muligheden for et familieliv.

Sådan føles det...

er en serie i Ugeavisen Esbjerg med ti sandfærdige beretninger. De omhandler alle personer med tilknytning til Esbjerg, der åbent og hjertigt fortæller om de ting, vi andre drømmer om, er bange for eller blot filosoferer over, hvordan føles.

På www.ugeavisen-esbjerg.dk kan du læse hver historie, når den har været bragt i avisen eller samlet, når alle er blevet publiceret. Vil du hellere have fortællingerne fortalt på lyd, er det også en mulighed.

Ris, ros eller andet kan sendes til rwe@ugeavisen.dk

19. juni 2018

Henrik Hamann:

Sådan føles det...

At være spastiker

26. juni 2018

Sebastian Wolff:

Sådan føles det...

At åbne Orange Scene på Roskilde Festival

3. juli 2018

Jens Jørn Bertelsen:

Sådan føles det...

At spille VM i Mexico 86

10. juli 2018

Simone Madsen:

Sådan føles det...

At blive voldtaget

17. juli 2018

Erna Nyland:

Sådan føles det...

At blive gammel

24. juli 2018

Mette Mejrup &

Morten Basse Pedersen:

Sådan føles det...

At miste sit barn

31. juli 2018

Poul Nytrup Rasmussen:

Sådan føles det...

At være statsminister

7. august 2018

Tobias Kleis:

Sådan føles det...

At springe ud

14. august 2018

Hanne Kristensen:

Sådan føles det...

At redde et liv

Om Erna:

Erna er i dag 89 år og født på en gård fire kilometer nord for Varde. Hun bor i dag på Områdecenter Hedelund i Esbjerg, som hun betegner som et dejligt sted. Erna er både mor, farmor og oldemor.

Sådan føles det...

er en serie i Ugeavisen Esbjerg med ti sandfærdige beretninger. De omhandler alle personer med tilknytning til Esbjerg, der åbent og hjertigt fortæller om de ting, vi andre drømmer om, er bange for eller blot filosoferer over, hvordan føles.

Sådan føles det... AT BLIVE GAMMEL

Prolog:

89-årige Erna Nyland kommer i 1952 ufaglært til Esbjerg som 22-årig, da hun bliver gift med sin mand Otto Nyland, der arbejder som typograf på Vestfyden. I 19 år bor de på Holmbergs Allé, men bygger senere selv et 200 kvadratmeter stort hus på Wessels Allé, så der er plads til deres tre drenge.

Fortalt til Rune Weiting
rwe@ugeavisen.dk • 76 41 32 87

Jeg har fået mere tid til at læse, men mine øjne er blevet lidt tosset, så det går ikke så godt. Nu venter jeg på en tid hos optikeren. Jeg ser også lidt tv, gerne den tyske serie med bjerglagen, så sidder jeg sommetider og græder. Den er rigtig god. Jeg kan også godt lide Morten Korch film.

Jeg kom herude på Hedelund i terapien i fem år, inden jeg flyttede herud, og der lånte jeg sommetider bøger her. Men der var nogle, som blev for skrappes for mig, for eksempel en om en mor, der skulle myrde sin far. Så lukkede jeg bogen og afleverede den igen.

Jeg savner, at jeg ikke kan komme nogen steder uden at sende bud efter en taxa. Både min storebror og lillesøster havde klumpfødder, så de kunne ikke cykle nogen steder, og derfor fik jeg tidligt kørekort. Jeg har kørt bil i 65 år, og jeg savner det virkelig meget, men mit ene ben vil ikke rigtig arte sig, så min fod gli-der på pedalen. Min ene søn sagde, at jeg skulle have sådan en med automatgear, men det ville jeg ikke have. Jeg skulle jo spare sammen til min begravelse.

Jeg var på sygehuset i ti dage og fik tappet 7,3 liter vand ud af kroppen. Mine børn troede ikke, jeg ville klare den, så jeg fik ikke så meget med herud på Hedelund, som jeg gerne ville. Det blev smidt ud. Mir råkostjern for eksempel. Der er så meget, jeg mangler, synes jeg. Jeg kan ikke lave boller eller noget som helst, og derhjemme bagte jeg hver eneste uge. Men jeg kan lave kyskager, der skal jo ikke andet end et æg, sukker og lidt tørvn rundt til.

Jeg hækler kjoler til mine to oldebørn og går lidt på gangene med min rollator. Sidst gik jeg op og så til dem ovenpå, og der var jeg spilleme heldig, for de havde lige fået påskefrokost, og så var der kaffe. Ellers sidder jeg og kigger lidt ud ad vinduet, og der kan man godt føle sig lidt afmægtig. Jeg græder nogle gange lidt over, at det er så svært at få taget sig sammen til nogle ting.

Jeg har det godt her på Hedelund, de arrangerer mange ting, men jeg var lidt ensom i starten. Den første tid følte jeg ikke, at jeg kunne blive mødt af maden herude, og så tænkte jeg, at der ikke var andet for, end at jeg måtte købe ind, så jeg kunne få mig en spegepølsemad indimellem. Så det gjorde jeg. Jeg har også spurgt, om jeg må have kortspil, så nu kommer der tre hver 14. dag og spiller. Det er jeg vældig glad for. Jeg elsker at få besøg.

Jeg savner mit eget hus. Det blev jo sommetider lidt beskidt, fordi jeg til sidst ikke fik gjort ordentligt rent i hjørnerne, og sådan noget ærgrer man sig vældig meget over. Det gør man altså. Men, jeg kunne ikke komme i tanke om at tage nogle til det, og der var ingen af mine knægte, der gad sådan noget. Men det gør de nu, når de kommer, og så har jeg svigerdøtre, der også hjælper mig. Jeg kan jo ikke nå op nogle steder, og det irriterer mig. Men det kan jeg ikke bruge til noget.

Jeg føler mig ikke så gammel, for jeg har mange venner, som jeg ringer til. Men jeg ville så gerne kunne gå godt igen. Men nu må vi se, det kan være, at solen kan hjælpe lidt på det. Mit understel vil heller ikke rigtig opføre sig ordentligt, så jeg skal bruge ble, og det er et værre bøvl. Det er sådan noget, man tænker på, er rigtig træls. Men så siger jeg til mig selv, at der er nogle, som sidder i kørestol og slet ikke kan noget selv.

Jeg har altid været glad af sind, og jeg tror ikke, der er mange, som har været så heldige som jeg. Jeg tænker meget over alle de venskaber, som jeg har og har haft. Jeg klarede det da også nogenlunde, da jeg mistede min mand. Der er nogle ting, man skal over. Jeg har også siddet ved både de min mor og far og søster, da de døde. Det var jo så den oplevelse, men det synes jeg bare, at jeg skulle, og jeg er glad for, at jeg var der til det sidste.

Døden kommer, som den skal. Jeg tænker over, at jeg skal ud at ligge i jorden, men ellers gør jeg mig ikke

så mange tanker om det. Men jeg beder fadervor hver aften. Jeg vil gerne herfra i en kiste og ud at ligge ved Otto i Novrup. Jeg passede det gravsted i 38 år, det var en del af mit månedsprogram.

Jeg sidder tit og kigger på billedet af min barndomsgård. Det var en dejlig tid, selvom det også var hårdt, og gården brændte flere gange. Jeg lærte at malke som 8-årig, og da min far var bestyrelsesformand i tre-fire bestyrelser, skulle mor og jeg ofte i stalden for at passe køerne. Jeg var også ofte nede at flytte får, og en dag kom de her sorte maskiner flyvende over hovedet på mig. Der var ingen, der havde fortalt mig, at der blev krig. Jeg tænkte bare, hvad er det dog for noget, men jeg var jo også kun 11 år. Tyskerne tog skolen og forsamlingshuset, men de manglede plads til officererne, så vi blev tvunget til at huse dem i en af gårdens længer. De tog også vores mark til nogle maskiner.

Siden jeg fyldte 60 år, har jeg holdt min fødselsdag hvert femte år i Roussthøje Forsamlingshus med en 50-60 gæster. Og så fik jeg jo en ny mand, fordi nogle af mine kollegaer sagde, at Otto ville have haft, at jeg kom ud og ikke bare sad alene hjemme. Så jeg tog med ud til dans for enlige, og der traf jeg en landmand, der var rigtig rar. Så tænkte jeg, at der sker nok ikke noget ved at flytte sammen med ham, så det gjorde vi i 32 år. Alle de venner og naboer han havde, de tog så godt imod mig. Jeg er også blevet ved med at ringe sammen med dem. Det var mere et venskab og sjove stunder, han og jeg havde sammen. Vi havde også hver vores soveværelse.

Der er da ting, man glemmer, når man bliver gammel, men det gør alle andre jo også. Det irriterer mig dog, at jeg har glemt, hvordan man sætter krøller. Men jeg synes, det er at smide penge ud ad vinduet, hvis jeg skal have én til det, for der går kun en måned, så står man der med håret nede i nakken igen.

Foto Tue Sørensen
ts@ugeavisen.dk • 76 11 42 19

ris, ros eller andet kan sendes til rwe@ugeavisen.dk

19. juni 2018

Henrik Hamann:

Sådan føles det...

At være spastiker

26. juni 2018

Sebastian Wolff:

Sådan føles det...

At åbne Orange Scene på Roskilde Festival

3. juli 2018

Jens Jørn Bertelsen:

Sådan føles det...

At spille VM i Mexico 86

10. juli 2018

Simone Madsen:

Sådan føles det...

At blive voldtaget

17. juli 2018

Erna Nyland:

Sådan føles det...

At blive gammel

24. juli 2018

Mette Mejrup &

Morten Basse Pedersen:

Sådan føles det...

At miste sit barn

31. juli 2018

Poul Nyrup Rasmussen:

Sådan føles det...

At være statsminister

7. august 2018

Tobias Kleis:

Sådan føles det...

At springe ud

14. august 2018

Hanne Kristensen:

Sådan føles det...

At redde et liv

I mange år gik Erna hjemme, men på sin 40 års fødselsdag sagde hun til sig selv, at hun gik og blev for tyk. Otto ville helst have, at hun gik hjemme, men Erna søgte rengøringsarbejde på daværende Bangs Hotel og var der i to år. Da hun først havde prøvet at være ude, så ville hun blive ved med at tjene sine egne penge, og i 19 år arbejdede hun herefter som kantineassistent på Teknisk Skole i Esbjerg. Erna har været på tre store udlandsrejser i sit liv, Somalia, Florida og på Færøerne. Ellers har hun, Otto og børnene mest været på rutebilsture rundt i Europa.

Epilog:

Prolog:

En fredag eftermiddag den 8. april 2016 går 10-årige Niels Basse Pedersen hjem fra skole. Han skal hjem og hygge med sin mor, da de er selv hjemme. Niels' far, Morten, er i København, mens hans storebror Magnus er i London med nogle efterskolevenner, og hans storebror Jens er i Holland med sin klasse. I fodgængerfeltet ved Netto på Spangsbjerg Kirkevej i Esbjerg bliver Niels påkørt af en bakkende varebil, der skal samle nogle kegler op. I stedet for at vende bilen vælger chaufføren at bakke over fodgængerfeltet og op på cykelstien, men han har ikke set Niels, hvis skoletaske hænger fast i bilen, hvorved Niels bliver revet ind under vognen og slæbt 20 meter hen ad asfalten.

Sådan føles det...

AT MISTE SIT BARN

Fortalt til Rune Weitting
rwe@ugeavisen.dk • 76 41 32 87

Foto Tue Sørensen
ts@ugeavisen.dk • 76 11 42 19

Allerede da jeg kommer op ad Højtoftevej og ser ambulancen, har jeg en dårlig fornemmelse. Jeg skynder mig hjem for at se, om Niels er der. Det er han ikke. Jeg cykler op til ulykkesstedet og siger til en betjent, at jeg skal finde ud af, om det er min dreng. Han tager mig med rundt om et hjørne og viser mig en skoletaske, som jeg med det samme genkender. Jeg bliver taget med hen i en politibil og får at vide, at det er slemt, men at han lever, og at de flyver til Odense med ham. Så ringer jeg til Morten og fortæller, at Niels har været involveret i en ulykke, og at han skal komme til Odense med det samme.

Politiet siger, jeg ikke bør køre bil, så jeg ringer til én, der kommer og kører mig til Odense. Jeg sidder og tænker på, at vi har haft en god morgen. Nogle gange er Niels stædig, og vi har vores kampe med ham, men det er dejligt, at vi har haft sådan en god morgen sammen.

Jeg er på hospitalet, da Morten kommer. Vi bliver vist hen i et rum, hvor vi sammen venter. Der kommer tre læger, og jeg kan se på dem, at det ikke er godt. De fortæller, at Niels ikke klarer den. Skaderne på hans hoved er for store. Et døgn efter vi er kommet til Odense, beslutter vi sammen, at Niels skal have fred.

I lang tid efter Niels' død hørte jeg ambulancer inde i hovedet, men Morten kunne ikke høre dem. En dag for-

svandt de. Jeg har lånt rigtig mange bøger på biblioteket om folk, der har mistet børn. Jeg fandt også ud af, der er en gruppe, som hedder Mistet Barn, og der har vi mødtes med folk, som vi har en fælles forståelse med. Det er ikke en eksklusiv klub at være medlem af, og det har været svært at identificere sig som en, der har mistet et barn, men vi har mødt en enorm varme og forståelse for situationen. Det er en befrielse, når alle ved, hvad det handler om. Vi er jo symbol på det værste af det værste.

Niels var stædig som bare pokker. Når vi var på ferie, ville han altid være den første til alting. Han ville gå forrest og blev simpelthen så gal, hvis nogle af hans ældre brødre overhalede ham. I dag snakker vi om, at det var fordi, han skulle nå det hele. Han skulle have alt med, når han nu ikke var her i så lang tid.

Når Niels nogle gange skulle have en timeout, så kørte han en tur på sin cykel. Så snakkede han med alle mulige folk, der er kommet hen bagefter, og som jeg knap kender, som siger, at de kendte Niels. Det er måske ikke det helt store, men det betyder alligevel rigtig meget for mig, at Niels nåede at gøre sig bemærket. At nogle husker ham. Vi har også familie-medlemmer, der har biler der stående af Niels og tænder lys for ham. Det betyder enormt meget for os, at han lever videre hos andre også. Hvis der bliver fortalt en historie om Niels, som man måske har hørt før, men én så siger, lad os bare få den igen, så bliver jeg virkelig glad. Jeg får jo ingen nye historier med Niels, så det betyder alverden for mig. Jeg synes, at jeg tager tingene lidt mere med et forbehold i dag. Fester eksempelvis. Toppen af glæden er taget af for mig. Jeg føler, der er et filter,

som ligger ned over min hverdag, hvor det hele har en anden toning nu. Det er måske også noget med en dårlig samvittighed over at have det sjovt. Morten og jeg er forskellige på det punkt, men vi er jo også individuelle i vores sorg. Mor, far og brødre, alle har hver deres individuelle sorg og relation til Niels.

Jeg går sommetider med tanken om, hvorfor fanden det lige skulle være os. Om Niels da ikke kunne være stoppet op og have set på en fugl, så han ikke nåede fodgængerfeltet lige på det tidspunkt. Men det kan jeg jo ikke bruge til noget. Der er det liv, vi havde med Niels før 2016, og der er livet efter. Jeg har mistet min lille dreng, og mit liv er blevet splintret i atomer. Men jeg er langsomt, stykke for stykke, ved at samle det sammen igen. Hver eneste gang man får snakket om det eller fortalt historien, så er det hårdt, men det letter også en lille smule. Det helt afgørende er, at man tør være åben om det.

Jeg savner ham forfærdelig meget. Jeg tænker på ham hver eneste dag. Jeg funderer over, hvor høj Niels ville være. Hvordan han ville se ud lige nu. Og som voksen mand. Om han har det godt. Jeg tænker nok i virkeligheden mere på Niels end på Magnus og Jens, for dem kan jeg tale med. Det kan jeg ikke med Niels længere.

Niels gav rigtig meget af sig selv. Også til andre. Derfor besluttede vi, at der på hans gravsten skulle stå, 'det er i dag et vejr, et solskinsvejr'. Den skulle han have sunget solo med Treenighedskirken. Drengekor nogle uger efter sin død.

Men det var bare ham. Niels var solskin.

Epilog:

Efter Niels' død har Morten og Mette valgt at være meget åbne samt tale med forskellige folk om Niels' død. De har snakket meget med præsten Charlotte Gade, der begravede Niels, ligesom de har været inde og tale med lægerne i Odense igen. Psykologer, psykoterapeuter, sorggruppe og et åndeligt medium har de også benyttet ud fra en tanke om, at der ikke må være noget, som måske kan hjælpe dem bare en lille smule med sorgen, som de ikke vil prøve. Efter ulykken er parret blev mødt med varme og åbenhed, men der er også nogle, der ikke har været i stand til at snakke med dem om Niels. Morten og Mette fortæller, at folk i deres situation altid hellere vil have en kikset reaktion end ingen reaktion. At man langt hellere vil konfronteres end undgås, for det er ikke muligt for dem at blive mere ked af det. Det vigtigste budskab for Morten og Mette er, at man skal turde tale sammen om de svære ting i livet – også selvom det gør ondt.

Chaufføren, der kørte Niels ned, krævede efterfølgende i retten frifindelse og nægtede sig skyldig i de tre forhold, han var sigtet for - dels uagtsomt manddrab, dels at have undladt at udvise tilstrækkelig agtpågivenhed og hensyn til et barn i trafikken, dels at have foretaget bakning til fare for andre og at have undladt at afpasse hastigheden.

Chaufføren blev kendt skyldig. Dommen lød på 20 dagbøder a 300 kroner, ligesom han blev frakendt førretten betinget.

Sådan føles det...

er en serie i Ugeavisen Esbjerg med ti sandfærdige beretninger. De omhandler alle personer med tilknytning til Esbjerg, der åbent og hjertigt fortæller om de ting, vi andre drømmer om, er bange for eller blot filosoferer over, hvordan føles.

Jeg er lige kommet til Østerbro Stadion til en løbesamling, da min telefon ringer, og Mette fortæller, at der er sket en ulykke med Niels, og jeg skal komme til Odense med det samme. Klokken er omkring 15 fredag eftermiddag, og jeg skal ud fra København. Alt er kaos, og det tager omkring tre kvarter bare at komme ud af centrum. Jeg sidder der og aner ikke, om min lille dreng fortsat lever. Jeg råber ud i bilen, men tænker samtidig, at jeg må køre ordentligt, så jeg kan komme over til Niels.

I Odense får vi lov at komme ind og se ham på stuen. Hans lille krop er fuldstændig fin, men han har store forbindinger rundt om hovedet og er kraftigt hævet på grund af væskeansamlinger. Jeg kan godt se, han er forslået, men udover han er hævet, er der ikke nogen store sår eller sådan noget. Det sidder alt sammen i baghovedet.

Der er gået cirka et døgn siden ulykken, da vi træffer beslutningen om, at Niels skal have lov at få fred. Vi ruller en stor seng ind på stuen, som han bliver lagt over i. Mette og jeg lægger os på hver vores side og kigger på ham. Magnus og Jens er også nået TIL Odense, og vi ser alle, hvordan pulskurven langsomt falder. Til sidst fjerner de respiratoren.

Niels var fuldstændig kompromisløs. Han sagde altid sin mening. Jeg kunne godt li', at man vidste, hvor man havde ham. Var han utilfreds, så var man ikke et sekund i tvivl om det, men var han i godt humør, så fyldte han hele huset. Jeg elskede, at han gav så meget af sig selv. Det kunne også være vildt irriterende, og nogle gange måtte vi sige, at han lige skulle tage en timeout.

Jeg savner Niels uendelig meget. Når jeg spillede klaver, kravlede han ofte op og hang på min ryg, og så sad vi bare og hyggede sammen. Nogle gange sang han med, andre gange lyttede han bare. Det var vidunderligt at have sammen. I vinterferien var vi på skiferie, som altid har været vores ting i familien. Den ene dag blev jeg helt enormt ked af det, for jeg savnede ham simpelthen så meget. Men jeg giver mig selv lov til at være sårbar og mærke smerten. Sorgen er tålmodig, og hvis du ikke møder den, så kommer den med fuld hammer.

Hvis du derimod jævnlign stiller dig ansigt til ansigt med den, så kan du nogenlunde håndtere den.

Det er da ad helvede til, men det er det ikke hele tiden. Vi har også gode dage. Jeg har det som om, at jeg har en sten i skoene. Nogle gange kan jeg slet ikke holde ud at have skoene på, og andre gange fylder den mindre, men stenen er der hele tiden. Der er altid noget, men det er ikke med det samme tryk hele tiden.

Vi talte om at flytte, men alt Niels er her, og det har vi sådan set ikke lyst til at flytte fra. Jeg forbinder også Odense mere med dødsfaldet end krydset heroppe. Jeg meldte ud til mine kollegaer, at nu startede jeg på arbejde igen, og at de gerne måtte spørge ind til mig. Jeg sagde, at det godt kunne være, at jeg blev ked af det, men de skulle bare spørge. Det har været en stor hjælp, for man kan ikke forvente, at folk altid kommer af sig selv, har jeg lært. Jeg har også haft et stort behov for at kommunikere om Niels for min egen skyld. Jeg har eksempelvis skrevet om ham på Facebook, og det har været en god vent.

Jeg lever selv et mere kompromisløst liv i dag. Før levede jeg med ting, men det gider jeg ikke mere. Det er min søns dødsfald, der har startet det, men pludselig kommer det til at handle om livet. Jeg er meget skarpere på at prioritere de ting, der er gode for mig.

Niels' største ønske var at få en hund, men det nåede han ikke. Det har vi så fået bagefter, og den hedder Nussi, ligesom Niels' yndlingsbamsse. Det har været godt. Det er rart at komme hjem til én, der bare er glad og elsker at se en. Den møder en med total umiddelbarhed, og det er godt for os at komme ud at gå tur med den.

Når jeg løber, så tænker jeg nogle gange over, hvordan Niels' liv ville have forment sig. Hvem han ville være blevet til. Jeg bliver sommetider også ramt af en tristhed over de ting, som han ikke fik muligheden for at opleve. Forleden talte nogle søde kollegaer om, at deres børn skal konfirmeres næste år, og så gør det simpelthen bare så ondt. Jeg bliver jo konfronteret med ting, som jeg ikke har mere. Men når de kan være der og snakke om Niels, så kan jeg også være der, når vi snakker om deres børn.

Jeg gik i seng hver aften i otte måneder og tænkte, hold kæft det var godt klart Morten, men i morgen siger du dit arbejde op og stopper i atletikklubben. Så vågnede jeg næste morgen og tænkte, nej, du giver det lige én dag mere.

Om Mette:

Mette Mejrup er 47 år og lærer på Bryndum Skole i Esbjerg. Hun kommer oprindeligt fra Vårde, men har siden år 2000 boet i Esbjerg. Hun er gift med Morten, som hun mødte på Ribe Seminarium, og sammen har de sønnerne Magnus, Jens og Niels.

Om Morten:

Morten Basse Pedersen er 46 år og lærer på Vitaskolen i Esbjerg. Han kommer oprindeligt fra Oksbøl, men har siden år 2000 boet i Esbjerg. Morten er også mangleårig løber og træner i Esbjerg Atletik og Motion. Han er gift med Mette, med hvem han har sønnerne Magnus, Jens og Niels.

På www.ugeavisen-esbjerg.dk kan du læse hver historie, når den har været bragt i avisen eller samlet, når alle er blevet publiceret. Vil du hellere have fortællingerne fortalt på lyd, er det også en mulighed.

Ris, ros eller andet kan sendes til rwe@ugeavisen.dk

19. juni 2018

Henrik Hamann:

Sådan føles det...

At være spastiker

26. juni 2018

Sebastian Wolff:

Sådan føles det...

At åbne Orange Scene på Roskilde Festival

3. juli 2018

Jens Jørn Bertelsen:

Sådan føles det...

At spille VM i Mexico 86

10. juli 2018

Simone Madsen:

Sådan føles det...

At blive voldtaget

17. juli 2018

Erna Nyland:

Sådan føles det...

At blive gammel

24. juli 2018

Mette Mejrup &

Morten Basse Pedersen:

Sådan føles det...

At miste sit barn

31. juli 2018

Poul Nyrup Rasmussen:

Sådan føles det...

At være statsminister

7. august 2018

Tobias Kleis:

Sådan føles det...

At springe ud

14. august 2018

Hanne Kristensen:

Sådan føles det...

At redde et liv

Prolog:

Poul Nyrup Rasmussen er ud af en arbejderfamilie i Esbjerg og går først på Østergade Skole, senere på Vestre Skole, hvor han klarer sig så godt, at han, som én af de få arbejderbørn, kommer ind på den fine Esbjerg Statsskole, da han vil være civilingeniør som sin onkel. Senere skifter han til Cand.polit.-studiet og arbejder blandt andet som cheføkonom i LO og direktør i Lønmodtagernes Dyrtidsfond i samlet 16 år. Efter 10 år i opposition vil midterpartierne ikke støtte Socialdemokratiets nye formand Svend Auken som statsministerkandidat. Derfor vælger Poul Nyrup Rasmussen at stille op til nyvalg om partiformandsposten i 1992 - og vinder. Allerede året efter går Poul Schlüter af efter Tamilsagen, men uden at udskrive valg. Derefter skifter Radikale Venstre, Centrum-Demokraterne og Kristeligt Folkeparti side og går i regering med Nyrup, der derved overtager magten og danner en ny flertalsregering.

Sådan føles det... AT VÆRE STATSMINISTER

På vej til Statsministeriet, hvor regeringen skal dannes, strømmer tankerne igennem hovedet, og billederne står i kø fra mit Esbjerg, der hvor det hele begyndte. Det var i mine mange jobs i Esbjerg, at jeg fik den anerkendelse, der betød så meget. Det var udholdenhed og hårdt arbejde - mig skulle de ikke få skovlen under. Jeg vidste - fra Esbjerg og fra min egen far og mor - helt ind i sjælen, hvordan arbejdsløsheden kunne slå folk omkuld. Og jeg ved i det her øjeblik at alle mine kræfter, hele mit job som statsminister, skal sættes ind på at vende den massive arbejdsløshed.

På Amalienborg Slotsplads, efter præsentationen af regeringen for Dronningen, føler jeg en stor frihed, en lettelse, som i mit første job på mejeriet i Esbjerg. Anerkendelsen og respekten. Jeg har sat alt på spil med valget til Socialdemokratiets formand. Hvis jeg ikke kan levere, vil min tid som formand blive kort. Og nu er jeg Danmarks Statsminister - fra Esbjerg, Østergade 42, baghuset. Jeg har leveret. Natten før min første dag i statsministeriet har stormen hærgnet over Danmark, og vandet stod over havnekajen i Esbjerg. Jeg ringer bekvæmt til mine forældre, men min stolte far siger blot, "ja, ja, stormen her kender du jo, men godt gået Poul, tror du nu, du kan klare det?" Det strømmer igennem mig, jeg er så klar. Men opgaven er enorm. Og pludselig, på selve dagen, efter alle ministermøder, pressemøder

og lykønskninger, sidder jeg endelig alene for en stund i statsministerkontoret på den stol, hvor jeg kommer til at tilbringe uendelig mange timer. På skrivebordet er der bunker af papirer med sager, jeg skal tage stilling til. Jeg hvisker til mig selv; "du skal ikke drukne i papir. Det har vi aldrig gjort i Esbjerg. Der skal handles." Min retning er derfor klar, arbejdsløsheden skal ned, velfærden skal op og alle skal med, uanset høj eller lav. Og med klare rettigheder og pligter.

Det går rigtig stærkt lige fra starten. Der er kun kort tid til næste valg, kort tid til at skabe resultater, vise folk, hvad vi duer til. Det kræver fokus og hårdt arbejde, men det kender jeg fra min tidligste opvækst i Esbjerg. På haven eller mejeriet spurgte man ikke, hvem jeg var, hvor jeg kom fra eller hvad min baggrund var. Det afgørende var, "kan du bestille noget?" Og det kunne jeg. Sådan har det altid været gennem mit liv. Derfor er overgangen fra arbejderklassen i Esbjerg til statsministerjobbet i virkeligheden mindre smertefuld og belagt med sten, end man umiddelbart skulle tro.

Det er 24 timer i døgnet at være statsminister. Jeg ser ikke min familie så meget, som jeg gerne vil. Jeg tænker på jobbet i alle døgnets vågne timer. Der er hele tiden beslutninger, der skal træffes, og valg, jeg skal forholde mig til. Det er næsten aldrig enkle, lette valg, hvor

man bare er helt sikker - de sværeste lander altid hos statsministeren. Men regeres skal der, og jeg ved, at ansvaret i sidste ende er mit.

Den helt store begivenhed politisk er, da jeg får den første melding om, at arbejdsløsheden endelig er vendt. Det er mit store projekt, selve meningen med alt det hårde arbejde. Jeg har selv bedt om at blive bedømt på det af befolkningen ved det første folketingsvalg, der kommer halvandet år efter, jeg er tiltrådt. Fire måneder før valget i 1994 får jeg tallene og kan se, at der for alvor er ved at ske noget. Arbejdsløsheden er knækket. Dér, lige i det øjeblik, er jeg nærmest lykkelig.

Så længe det går godt i politik, er familien stor. Når nedturen så kommer, og det gør den for enhver statsminister, så oplever du, at familien bliver mindre, og de politiske støtter færre. Det er en hård overgang, for i Esbjerg var det anderledes, der holdt vi jo sammen. Hvis de kom fra en anden gade, så stod vi skulder ved skulder. Det skal jeg vænne mig til. I politik er det anderledes. Det skal jeg vænne mig til.

Du må stole på dig selv og kæmpe til det sidste, tænker jeg ofte i disse år. Det kommer for alvor på prøve under Folketingsvalget i 1998. Pressen har dømt mig helt

Epilog:

Poul Nyrup Rasmussen stod som statsminister i spidsen for en ambitiøs regeringsplan, som skulle nedbringe arbejdsløsheden i Danmark, der, da han tiltrådte, var den største siden krigen på 12 procent, eller rundt regnet 350.000 mennesker. Da han forlod jobbet, var arbejdsløsheden nede på omkring fire procent. Under og efter tiden som statsminister blev han medlem af Europa-Parlamentet, og han var fra 2004 til 2011 formand for De Europæiske Socialdemokrater. I dag har han kastet sig over arbejdet for psykisk sårbare unge, blandt andet via Headspace, der har en afdeling i Esbjerg. Siden tiden som statsminister har han fået et tæt forhold til USA's tidligere præsident Bill Clinton med hvem, han lige nu drøfter, om erfaringerne fra arbejdet med psykisk syge unge kan overføres til Amerika og landets store udfordring med unge stofmisbrugere.

Sådan føles det...

er en serie i Ugeavisen Esbjerg med ti sandfærdige beretninger. De omhandler alle personer med tilknytning til Esbjerg, der åbent og hjertigt fortæller om de ting, vi andre drømmer om, er bange for eller blot filosoferer over, hvordan føles.

På www.ugeavisen-esbjerg.dk kan du læse hver historie, når den har været bragt i avisen eller samlet, når alle er blevet publiceret. Vil du hellere have fortællingerne fortalt på lyd, er det også en mulighed.

Ris, ros eller andet kan sendes til rwe@ugeavisen.dk

19. juni 2018

Henrik Hamann:

Sådan føles det...

At være spastiker

26. juni 2018

Sebastian Wolff:

Sådan føles det...

At åbne Orange Scene på Roskilde Festival

3. juli 2018

Jens Jørn Bertelsen:

Sådan føles det...

At spille VM i Mexico 86

10. juli 2018

Simone Madsen:

Sådan føles det...

At blive voldtaget

17. juli 2018

Erna Nyland:

Sådan føles det...

At blive gammel

24. juli 2018

Mette Mejrup &

Morten Basse Pedersen:

Sådan føles det...

At miste sit barn

31. juli 2018

Poul Nyrup Rasmussen:

Sådan føles det...

At være statsminister

7. august 2018

Tobias Kleis:

Sådan føles det...

At springe ud

14. august 2018

Hanne Kristensen:

Sådan føles det...

At redde et liv

ude og ugen før valget spørger en journalist, hvordan det føles at have tabt. Og der, igen, kommer det gamle Esbjerg-gen op i mig, de skal ikke få skovlen under mig. Jeg kæmper simpelthen alt, hvad jeg havde lært til den sidste midnatstime på den sidste valgaften. Jeg deler røde roser ud til folk fra midnatsbiografen, som alle smiler til mig. Herligt, indtil jeg ser, det er Titanic, der er på plakaten. Men vi vinder på strengen. Og jeg kan se mine partifæller i øjnene. Det er det hele værd.

En ting værner man sig aldrig til som statsminister. Jeg ved, at i det øjeblik Danmark går i krig for at stoppe de blodige kampe og folkemord på uskyldige børn, mænd og kvinder på Balkan, i Kosovo og i Bosnien-Hercegovina, så koster det danske soldater livet. Jeg ved også, at ethvert folk, som sender sine soldater afsted, er bekymret for, hvordan det kommer til at gå. Krig er forbandedt, og jeg vil ikke unde nogen at skulle tage stilling til så afgørende et spørgsmål. Det er umådeligt tungt.

Jeg fortryder ikke, at jeg har prøvet at være et menneske i magtens rum. Man ikke kan være rigtig statsminister med den holdning, at man aldrig laver fejl. Hvis man så begår fejl, som vi også gjorde i min regering, blandt andet med efterlønsreformen, hvor vi ikke skulle have nedsat folkepensionsalderen samtidig, så må man gå i spidsen

og tage skraldet. Og alligevel blev Efterlønnen jo reddet - i hvert fald i min tid som statsminister. Er man bange for at begå fejl, skal man ikke være statsminister. I den stilling er du nødt til at træffe nogle beslutninger, der flytter noget.

Den sidste dag på jobbet kan jeg mærke en indre ro. Jeg efterlader et land med bedre økonomi, tusinder af flere mennesker i arbejde og større trykthed for mange flere. Og mit held gennem livet er, at jeg fra Esbjerg aldrig har haft bitterhed eller nag med i min bagage, men derimod en tro på at vi skal videre, at man kan, hvad man sætter sig for. Og i årene der fulgte, fortalte forældrene til vores børnebørn mig ofte, at når de spurgte, hvor er Poul nu henne, så svarede mit ældste, kloge barnebarn altid: "Poul? - han er ude for at redde verden."

Jeg var statsminister i ni år minus to måneder. Det er lang tid. Men når jeg tænker over, hvor lang tid det var i mit liv, i mit sind, så må jeg sige, at det var som et forår. Det er så stærkt og voldsomt, og pludselig er det forbi. Så intenst, så smukt i alle farver og så dramatisk i sorg og glæde som selve foråret.

Fortalt til Rune Weiting
rwe@ugeavisen.dk • 76 41 32 87

Foto Tue Sørensen
ts@ugeavisen.dk • 76 11 42 19

Om Poul:

Poul Nyrup Rasmussen er i dag 75 år og gift med den radikale politiker Lone Dybkjær, der har to døtre fra et tidligere forhold, hvoraf den ældste døde af sclerose i 2013. Poul Nyrup Rasmussen blev første gang gift i 1966 med Helle Møllerup, som han fik datteren Signe sammen med. Efter en periode med psykisk sygdom tog Signe sit eget liv den 20. august 1993.

I løbet af puberteten får Tobias Kleis en følelse af, at der er et eller andet, der tittaler ham på en anden måde. Han føler, at han falder udenfor. På det tidspunkt er han ikke klar over, hvad det er, men han begynder at opbygge følelsesmæssige relationer til fyre, der går ud over venskaber. Langsomt begynder brikkerne at samle sig, og da han er omkring 13 år, finder han ud af, hvad homoseksualitet egentlig er. Der er en kasse, hvori han passer, selvom han hader kassetænkning.

Prolog:

Sådan føles det...

AT SPRINGE UD

Fortalt til **Rune Weiting**
rwe@ugeavisen.dk • 76 41 32 87

Jeg kysser første gang med en fyr i 8. klasse, og det er et afgørende øjeblik for mig. Der tør jeg for alvor erkende overfor mig selv, at det er det, jeg er, for det føles enormt rart at være i. Det er blot noget perifert med en fyr fra en anden by, men det giver mig en vigtig viden på et tidspunkt, hvor mine venner i skolen begynder at få kærestere. Folk snakker om, at de ser hinanden og kysser på legepladsen om aftenen. Det er ikke rigtig en mulighed for mig, og det er svært.

Mens jeg går i udskoling, arbejder jeg frivilligt for foreningen Danske Skoleelever, og jeg vælger efter niende klasse at arbejde otte måneder som frivillig for dem i Aarhus. Der oplever jeg en større mangfoldighed og trives super godt. Derfor er det også et kæmpe valg, jeg skal træffe om, hvorvidt jeg skal gå på gymnasiet i Aarhus og klare mig på en mini SU, eller om jeg skal tage hjem. Jeg har altid været enormt glad for Esbjerg, og jeg føler, at det mest rigtige for mig er at tage hjem, selvom jeg tænker meget på, om jeg overhovedet kan være ung i Esbjerg, når jeg nu er homoseksuel. Er det en reel mulighed for mig, eller bliver det en dødkedelig ungdom, hvor jeg får svært ved at være den, som jeg nu er.

Jeg føler mig ikke ensom i gymnasiet, men jeg føler mig ensom på kærlighed. Jeg har mange venner, der støtter mig, men der er også aftener, hvor jeg er ked af det og funderer over, om jeg nogensinde finder en kæreste. Alle andre render jo rundt og dater.

Jeg bryder mig ikke så meget om udtrykket 'at springe ud', for det lyder som sådan en ting, hvor der er langbord, og man inviterer folk til at komme hjem og høre om ens nye jeg. Det er en proces over mange år, hvor en masse tanker og følelser langsomt fæstner sig i en. Jeg begynder at fortælle nogle af mine venner, at jeg nok er mere til fyre, og det tager folk fint. Jeg får en følelse af, at det er okay, at jeg godt kan være i det. Jeg tør så efterhånden også sige det til mine forældre.

Det er enormt svært, for en almindelig 16-årig dreng sidder jo ikke og sveder i håndfladerne over, at han skal fortælle sine forældre, at han er homoseksuel. Mine forældre er skilt, og det ender med, at jeg en dag siger så-

dan lidt henslængt til min mor, at jeg har meldt mig ind på en datingside, hvor fyre finder fyre. Så siger min mor blot, "nå, det er da dejligt for dig." Jeg er godt nok vokset op i et hjem med meget kærlighed og plads til forskellighed, men jeg husker alligevel, at der er en kæmpestor frygt i mig for, om min mor nu begynder at græde, og om vi skal igennem den der med, at der så måske ikke kommer børnebørn og så videre. Det oplever jeg heldigvis ikke.

Et år senere vælger jeg at fortælle min far det, og der har jeg gået og taget mig sammen gennem længere tid. Jeg er nervøs for, hvordan min far vil have det med, at jeg er homoseksuel. Han er en fantastisk dejlig mand, men ligesom mange andre unge homoseksuelle mænd frygter jeg lidt min fars reaktion. Der er nogle sammenhængende hel-lig dage, og ham og jeg er taget til vores sommerhus på Samsø, hvor jeg har besluttet, at jeg vil sige det. Vi går og brænder gamle møbler af og drikker rødvin, og jeg husker, at jeg tænker, at nu kan jeg ikke sige det længere. Jeg er blevet for fuld, og det er min far sikkert også. Pludselig siger jeg så alligevel, at der er noget, jeg gerne vil fortælle ham, og lige der stopper alt inden i mig. Jeg kan nærmest smage mit hjerte og tage min puls i hovedet, for nu har jeg sagt netop det. Der er ingen vej tilbage. Det er som om, at jeg har sådan en dragt indeni, der er pustet op og ikke kan være der længere. Da jeg så endelig får prikket hul på det og fortæller, jeg er homoseksuel, så begynder jeg med det samme at rable løs om, at det nok forklarer sådan og sådan, og at det nok også er derfor, at jeg har gjort sådan og sådan. Så siger min far stille og roligt, at han er glad for, at jeg er den, jeg er og har fundet mig selv. Han siger, at han altid vil elske mig, at det ikke betyder noget.

Det er en gigantisk lykkefølelse for mig, for jeg ved fra mange andre, hvor svært det er. At der er forældre, som ikke kan acceptere det. Selvfølgelig har min far også haft nogle tanker, som han har siddet selv med bagefter, og jeg tror heller ikke, han har sovet særligt meget den nat.

Det, der står tydeligst for mig, er næste mor-

Foto **Tue Sørensen**
ts@ugeavisen.dk • 76 11 42 19

gen, da vi er vågnet. I køkkenet kommer min far hen og siger, at jeg skal vide, at det jeg fortalte ham i går, er helt okay. At han elsker mig. Det er simpelthen altafgørende for mig. At få det fra min far giver mig modet til at være den, jeg er. Også overfor andre mænd, heteroseksuelle mænd. Når jeg kan få den accept fra min far, så ved jeg, det hele nok skal gå. Alle sømner kæmper vist med, at deres far skal synes, at man er god nok, og da den accept så kommer, så tænker jeg, at så klarer jeg sgu nok det meste i verden.

Mange ting er blevet lettere efter, at jeg har fået det sagt, og hele familien ved det. Det er blevet en naturlig ting, og det kan jeg godt lide, for det er præcis de samme tanker og følelser, jeg har, som en heteroseksuel fyr har. Man skal bare trække en pige ud af ligningen ved ham og sætte en fyr ind ved mig. Men nu sidder jeg ikke længere med hvide løgne, benægtelser eller viger uden om, når folk spørger, om jeg ikke snart skal finde mig en pige.

Jeg har haft én rigtig kæreste, som var en super fyr. Han havde heller ikke tidligere været i et seriøst forhold, så vi var gode for hinanden. Alle brikker faldt fuldstændig på plads der. Det gav mig en form for afslutning på mange års bekymringer, og nu ved jeg, hvad jeg rigtig gerne vil have igen.

Jeg ved godt, det er mig, der er lidt anderledes, så jeg har heller ikke et behov for at vifte med noget. Hvis folk spørger eller vil vide noget, så svarer jeg hjertens gerne, men jeg har ikke et ønske om at manifestere mig som værende den homoseksuelle Tobias. Det gør måske også, at nogle ting bliver lidt lettere, fordi jeg ikke hele tiden stiller noget frem, som folk skal forholde sig til. Det tror jeg egentlig har hjulpet mig meget. Det er jo ikke, fordi det at være homoseksuel er sådan en gang puuuf, og så får du en pakke leveret med en fjerboa og en livsstil og skal høre Cher og drikke Cosmopolitans hele dagen. Jeg kæmper ligesom alle andre unge med lektier, studiefester, tøjvalg, arbejde og at finde mig en sød kæreste.

Epilog:

Tobias er to gange blevet udsat for verbale overgreb på grund af sin seksualitet. Den ene gang i Esbjerg. Han beskriver det som ekstremt grænseoverskridende at blive stemplet og råbt ad offentligt på den måde. Tobias håber, at han en dag kan blive far og give sine forældre nogle børnebørn, selvom han ved, det bliver en kamp. Han håber desuden, at folk vil anerkende, at homoseksualitet handler om seksualitet og ikke alt muligt andet om Tobias, der har meninger, holdninger, tanker og følelser som alle andre.

Sådan føles det...

er en serie i Ugeavisen Esbjerg med ti sandfærdige beretninger. De omhandler alle personer med tilknytning til Esbjerg, der åbent og hjertigt fortæller om de ting, vi andre drømmer om, er bange for eller blot filosoferer over, hvordan føles.

Om Tobias:

Tobias er 22 år, single og læser Sociologi- og Kulturanalyse på Syddansk Universitet i Esbjerg. Han er født og opvokset i Esbjerg, hvor han også bor i dag i sin egen lejlighed. Næste semester skal han læse i Ohio, USA.

På www.ugeavisen-esbjerg.dk kan du læse hver historie, når den har været bragt i avisen eller samlet, når alle er blevet publiceret. Vi du hellere have fortællingerne fortalt på lyd, er det også en mulighed.

Ris, ros eller andet kan sendes til rwe@ugeavisen.dk

19. juni 2018

Henrik Hamann:

Sådan føles det...

At være spastiker

26. juni 2018

Sebastian Wolff:

Sådan føles det...

At åbne Orange Scene på Roskilde Festival

3. juli 2018

Jens Jørn Bertelsen:

Sådan føles det...

At spille VM i Mexico 86

10. juli 2018

Simone Madsen:

Sådan føles det...

At blive voldtaget

17. juli 2018

Erna Nyland:

Sådan føles det...

At blive gammel

24. juli 2018

Mette Mejrup &

Morten Basse Pedersen:

Sådan føles det...

At miste sit barn

31. juli 2018

Poul Nyrup Rasmussen:

Sådan føles det...

At være statsminister

7. august 2018

Tobias Kleis:

Sådan føles det...

At springe ud

14. august 2018

Hanne Kristensen:

Sådan føles det...

At redde et liv

Prolog:

Mandag den 23. oktober 2017 har Hanne Kristensen og hendes mand, Per, gæster. Det er et vennepar, som ikke kunne komme til Pers fødselsdag, og da mandag er friaften i taxibranchen, hvor Per arbejder, er vennerne inviteret denne aften. De har en ualmindelig hyggelig aften med god mad, og omkring klokken 23 kører gæsterne hjem. Herefter går Hanne og Per og rydder op, hvorefter Per går i seng. Hanne bliver lidt oppe og sætter opvaskeren i gang, før hun går i seng. Hun kan ikke sove, da hun har spist for meget, og står derfor op nogle gange. Klokken 01.30 går hun igen ind og lægger sig ved siden af Per.

Sådan føles det...

AT REDDE ET LIV

Fortalt til Rune Weiting
rwe@ugeavisen.dk • 76 41 32 87

Jeg er endelig ved at være der, hvor man falder i tung søvn, da Per begynder at sige nogle lyde. Det minder først om snorken, og jeg tænker, at det simpelthen bare er løgn, for jeg skal op lige om lidt. Jeg synes alligevel, at lydene er lidt anderledes, så jeg tænder lyset, og så ligger Per med vidt åbne øjne, knytter sine hænder helt sammen og kramper. Jeg tænker bare, shit mand, hvad sker der her. Jeg prøver at kalde på ham og rusker i ham, men jeg kan slet ikke komme i kontakt med ham. Så tænker jeg, at nu må jeg ringe 112.

Kvinden, jeg får i røret, er ikke et sekund i tvivl om, hvad det er, som jeg står med. Hun siger, jeg skal lægge ham om på siden, og på en eller anden måde får jeg ham vendt, selvom han er en stor mand, og jeg har telefonen i den ene hånd. Med det samme Per kommer om på siden, så holder han op med sine specielle lyde. Så siger jeg til hende, at nu siger han ikke de lyde mere, men hans tunge hænger helt slap ude af munden. Jeg siger også, at jeg faktisk heller ikke tror, at han trækker vejret længere. Det er ikke sådan, at jeg er helt ude af den eller oppe at køre, det er mere sådan nøgternt konstaterende. Så siger hun bestemt, at jeg skal have ham om på ryggen igen og i gang med at give hjertemassage. Hun fortæller, at ambulancen er på vej, og det kan jeg næsten allerede høre, for de kommer nede fra Vibevej, og vi bor på Jagtvej.

Hun begynder at tælle, men jeg husker bare, at jeg bøvlør løs på hans brystkasse. Det er en mærkelig fornemmelse at stå med, for jeg kan jo se, at der ikke rigtig sker noget, og han trækker ikke vejret. Han er holdt op med at kramme sine hænder og er blevet slap, men øjnene er stadig helt stirrende. Det ser virkelig uhyggeligt ud, og det mærkelige er, at Per har meget blå øjne, men mens han ligger der, er de blevet helt grønne. På et tidspunkt siger kvinden, at nu er ambulancen snart fremme, og om redderne kan komme ind. Døren er låst, så hun siger, jeg skal løbe ud og åbne og derefter skynde mig ind og fortsætte hjertemassagen. Jeg husker det mest af alt, som om hun har overtaget min hjerne. Ligesom når

en it-mand har fjernkontrol over din computer, og du bare sidder og følger med.

Ambulancefolkene vælter ind med en masse tasker, og kort efter kommer to læger med ligeså mange tasker. Jeg fortæller, og de går ind i soveværelset og river Per ud på stuegulvet. Det er som at se en død gris, der bare bliver slæbt afsted hen ad jorden. Da redderne går i gang med hjertemassagen, tænker jeg, okay er det sådan, man skal gøre, for så er det, jeg har stået og fistret med jo ikke meget bevendt. De trykker virkelig til og giver ham også nogle indsprøjtninger samt støv syv gange. De har et hjertemassageapparat, Lucas hedder det, med, som bliver spændt om brystkassen, og så er der en pumpe, der trykker seks centimeter ned 120 gange i minuttet. Jeg hører, hvordan det siger knæk, knæk, knæk de første mange gange. Det er ribbenene, der bukker under for maskinen. Det bøvlør de med i en halv times tid, og jeg går ind på kontoret, for det er ikke behageligt at se på, men omvendt er jeg ængstelig, så jeg står og ser lidt efter, om der sker noget. Jeg husker, jeg ser den der streg på deres display og tænker, at nu må den sgu da snart til at bevæge sig, men den er bare helt flad. Der kommer så én hen og siger, at nu kører de ham ind på Sydvestjysk Sygehus, men jeg skal vide, at de ikke kan få hans hjerte i gang igen. Jeg får tilbudt at komme med i ambulancen, men det kan jeg ikke overskue, da jeg står i mit natøj. Jeg får at vide, at jeg ikke selv må køre derind, og det ender med, at min bror kommer og henter mig.

Vi bliver henvist til et venteværelse, og tiden føles uendelig lang, selvom vi måske kun sidder der i tre kvarter. Vi siger ikke noget, vi sidder der bare. Så kommer der en læge ud og fortæller, at det er meget alvorligt, men at de omsider har fået Pers hjerte i gang igen, men det har ikke slået i 47 minutter. De vil overføre ham til Odense nu, men vi får lov at komme ind og se Per, og der står vel 15 mennesker i blå kitler på stuen. Der går omfangset af det her for alvor op for mig, og jeg erkender, at det er rigtig slemt.

Foto Tue Sørensen
ts@ugeavisen.dk • 76 11 42 19

Jeg kommer til Odense sammen med Pers søster, men vi må bare sidde og vente på nyt. Jeg begynder så småt at virke lidt igen og får ringet til mit arbejde og fortalt situationen. Jeg får også fat i nogle hos Taxa, for Per skal køre med nogle skolebørn om morgenen, som vil stå ved kantstenen og vente, så jeg er nødt til at få meldt ind, at han ikke kommer. Jeg er simpelthen nødt til at handle på nogle praktiske ting i hele det kaos, føler jeg. Jeg synes, det er så synd for de børn, hvis de bare står og venter forgæves på Per, for det er jo børn, der har det svært i forvejen.

Klokken er omkring 10, før vi kommer ind og ser Per samt får en snak med lægen, der fortæller, at de har lagt ham i kunstigt koma og en særlig køledragt, som han skal ligge i i 72 timer. Længere kan man ikke være i den, derefter skal man påbegynde at vække folk igen. Lægen siger, at da hjernen og blodet ikke har fået maksimal ilt i 47 minutter, kan han ikke sige, hvordan Per er, når han vågner. Han beder mig forklare forløbet fra start, og jeg fortæller, at jeg er begyndt med at give det hjertemassage, jeg nu kender, og det bliver han meget glad for at høre, for det har han ikke fået at vide. Det er en meget påfaldende glæde, og han fortæller, at det er altafgørende, at der er sket noget med det samme, hvis Per skal komme godt ud af det her.

Så kan vi ikke andet end at sætte os ned og vente i 72 timer. En læge spørger, om vi har diskuteret situationen, hvis Per er hjerneskadet, og det har vi faktisk kort forinden drøftet derhjemme, så jeg behøver heldigvis ikke tænke over, hvad Per mon vil mene. Ingen af os ønsker at leve som en grøntsag, og det er rart for lægen, at vi har talt om det, husker jeg.

De forsøger at trappe Per ud af soveværelset i løbet af torsdagen, men han reagerer ikke godt på det, så de vælger at give ham lidt igen. Der er det et døgn tilbage, så jeg ved, at det snart er en afklaring.

Fredag morgen bliver jeg ringet op klokken 6 fra intensivafdelingen. De fortæller, at min mand er vågnet. Og spørger efter mig.

Epilog:

Per var 16 dage på Odense Universitetshospital efter sit hjertestop, hvorefter han blev overført til Sydvestjysk Sygehus. Præcis fem uger efter hjertestoppet udskrives han fra Grindsted Sygehus, hvor han har modtaget genoptræning. Bortset fra nogle få ting, der er forsvundet fra hukommelsen samt koncentrationsbesvær, er Per kommet sig uden mén. Hanne indgyder folk til aldrig at miste håbet i sådan en situation. Selvom det kan virke håbløst, så er der muligheder for, at man kan komme sig. Hanne og Per roser samtidig alt fra kvinden på alarmcentralen til reddere, læger og andet sundheds personale, som de nærer dyb taknemmelighed til. Hanne og Per er efterfølgende begyndt at fejre Pers fødselsdag to gange om året.

Sådan føles det...

er en serie i Ugeavisen Esbjerg med ti sandfærdige beretninger. De omhandler alle personer med tilknytning til Esbjerg, der åbent og hjertigt fortæller om de ting, vi andre drømmer om, er bange for eller blot filosoferer over, hvordan føles.

På www.ugeavisen-esbjerg.dk kan du læse hver historie, når den har været bragt i avisen eller samlet, når alle er blevet publiceret. Vi vil hellere have fortællingerne fortalt på lyd, er det også en mulighed.

Ris, ros eller andet kan sendes til rwe@ugeavisen.dk

19. juni 2018

Henrik Hamann:

Sådan føles det...

At være spastiker

26. juni 2018

Sebastian Wolff:

Sådan føles det...

At åbne Orange Scene på Roskilde Festival

3. juli 2018

Jens Jørn Bertelsen:

Sådan føles det...

At spille VM i Mexico 86

10. juli 2018

Simone Madsen:

Sådan føles det...

At blive voldtaget

17. juli 2018

Erna Nyland:

Sådan føles det...

At blive gammel

24. juli 2018

Mette Mejrup &

Morten Basse Pedersen:

Sådan føles det...

At miste sit barn

31. juli 2018

Poul Nyrup Rasmussen:

Sådan føles det...

At være statsminister

7. august 2018

Tobias Kleis:

Sådan føles det...

At springe ud

14. august 2018

Hanne Kristensen:

Sådan føles det...

At redde et liv

Om Hanne:

Hanne Kristensen er 62 år og gift med 55-årige Per Toft Kristensen. Hanne har to børn fra et tidligere forhold og arbejder som økonomi medarbejder hos DAB (Dansk Almennyttig Boligselskab). Per er ansat hos Esbjerg Taxa og har ingen børn.